

Arrest

nr. 157 690 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 11 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 3 juni 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 11 maart 2015 onontvankelijk verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 maart 2015, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2014 werd ingediend door :

Z., Z. (...)

ook gekend als: H., Z. (...)

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

S., D. (...)

S., Y. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds 21.09.2011 ononderbroken in België zou verblijven; zij haar best zou doen om zich te integreren in onze maatschappij en daarvoor ondermeer reeds cursussen Nederlands en cursussen inburgering en maatschappelijke oriëntatie zou volgen en goede resultaten zou behalen; zij een huurcontract zou hebben afgesloten op 01.03.2013 voor een duur van negen jaar; betrokkene onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn en vloeiend Nederlands zou spreken en zij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken; zij sterk geïntegreerd zou zijn en zij cursussen voor inburgering en maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd; zij met haar kinderen een gezin zou vormen en zij met België een werkelijke band zou hebben; zij een goede kennis van het Nederlands zou hebben; zij totaal verankerd zou zijn in onze maatschappij zoals zou blijken uit de stukken; er de mogelijkheid zou zijn tot onmiddellijke tewerkstelling en het voorzien in de eigen behoeften; er vele steunverklaringen en aanbevelingsbrieven van vrienden, kennissen en leerkrachten van betrokkene en haar kinderen zouden worden voorgelegd, waaruit ten overvloede zou blijken dat zij goed geïntegreerd zou zijn in onze maatschappij; zij sterke sociale bindingen met België zou hebben en met zijn autochtone bevolking en zij een groot sociaal netwerk zou hebben; zij vele vrienden en kennissen zou hebben in België zoals ondermeer zou blijken uit de steunverklaringen die worden voorgelegd; zij verschillende stukken voorlegt betreffende de door haar gevolgde lessen en cursussen en er sprake zou zijn van een buitengewone inzet en zij ondertussen ook de Nederlandse taal zou spreken; Mevrouw bereid zou zijn om een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar zou worden verlangd; door de voorlegging van een uitgebreide stukkenbundel zou worden getracht om aan te tonen dat betrokkene op uitermate goede wijze zou zijn geïntegreerd, doch nog meer dan dat, zij sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking zou hebben en zij ter staving een inschrijvingsformulier Nederlands dd. 17.12.2012, een bewijs van inschrijving Nederlands dd. 13.05.2013, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie, een huurovereenkomst voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat haar kinderen hier naar school zouden gaan en zij goede resultaten zouden behalen en zij ter staving een schoolattest van Y. voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 21.09.2011, werd afgesloten op 20.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij van Tsjetsjeense origine zou zijn en dat zij haar geboorteland zou zijn ontvlucht omwille van geweld. Bij een terugkeer zal het gezin zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling en zou het gezin ten zeerste ontwricht worden. De belangen van betrokkene zouden geenszins gebaat zijn bij een terugkeer. Ze zou onmogelijk kunnen terugkeren. Het onderbreken van haar verblijf zou niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zijn maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Tot op vandaag zou de FOD Buitenlandse Zaken een uiterst negatief reisadvies geven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Betrokkene voegt dit reisadvies tevens toe.

Zij legt evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: "alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetsjenie en Ingoesjetië, worden afgeraden. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, betrokkene dient zich immers niet te begeven naar een van die drie regio's maar wel naar Moskou om daar haar aanvraag in te dienen. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënte volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moet richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name dat haar kinderen zouden lijden aan de erfelijke lysosomale stapelingsziekte mucopolysaccharidose type 1 (syndroom van Hurler) en het zoontje D. reeds aan de gevolgen van deze ziekte zou zijn overleden en dat er geen adequate medische behandeling in het moederland mogelijk zou zijn en dat de ziekte levensbedreigend zou zijn) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende

personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 10.09.2014 werd hun laatste aanvraag artikel 9ter negatief afgesloten. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige aanvaring zou hebben gehad met de strafrechter en er bij haar weten lastens haar ook geen strafonderzoek hangend zou zijn en er derhalve geen sprake of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Er wordt tevens op 11 maart 2015 beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 maart 2015, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Z., Z. (...)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als H., Z.

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

S., D. (...)

S., Y. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.07.2012, haar betekend op 06.07.2012."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling

bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Ter terechtzitting stelt verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad merkt op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer zouden gelden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Bovendien lijkt verzoekster enkel middelen ontwikkeld te hebben tegen de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen.

Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is aldus onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- *de elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase en worden hier niet onderzocht*
- *de duur van de procedures is niet onredelijk lang*
- *er ligt geen bewijs voor van onmogelijkheid tot terugkeer*
- *er is geen bewijs van schending van art. 3 EVRM of art. 1 Verdrag New York*
- *ook de overige elementen zoals de medische elementen, kunnen niet aanvaard worden, minstens in deze procedure*

Dat gemotiveerd werd dat verzoekster desgevallend een procedure in het land van herkomst kan en ook moet indienen.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekster om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van zijn verblijf in België aan te vragen.

Dat verzoekster destijds haar land van herkomst ontvlucht is en zij ondertussen sedert 2011, weze meer dan 3,5 jaar in België verblijft, met aanvankelijk haar drie minderjarige kinderen, en uiteindelijk na het

overlijden van één van haar kinderen, nog twee minderjarige kinderen, waarvan dan nog één kind terminaal ziek is en dezelfde stapelingsziekte heeft als diens broertje dat reeds overleden is..

Dat het ononderbroken verblijf en de aan de gang zijnde medische behandelingen als logisch gevolg moet en enkel kan hebben dat verzoekster en haar kinderen niet terugkunnen naar het land van herkomst temeer gezien de al te instabiele situatie aldaar enerzijds en de lopende behandeling anderzijds.

Dat naast de redenen waarom verzoekster onmogelijk terugkan naar het land van herkomst die gebaseerd op het verblijf er tevens verschillende problemen waren in het land van herkomst, reden ook om naar België te vluchten.

Dat ten onrechte niet naar waarde is erkend geworden en ook nooit afdoende werd onderzocht en er ten onrechte werd geoordeeld als zou het één en ander niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden;

Dat anderzijds in de bestreden beslissing de situatie in het land van herkomst Tsjetsjenië, geenszins minstens niet afdoende is onderzocht geworden.

Dat het vaststellen van het feit dat zij ondertussen sedert geruime tijd in België verblijft en ook haar kinderen in België bij haar zijn, en zij gedurende jaren diende te wachten op de afloop van de asiel- en regularisatieprocedures reeds als voldoende reden kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag van verzoekster in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster thans alsnog naar haar land van herkomst terugkeert en hierbij het leven van haar zoon D. op het spel gaat zetten daar een procedure gaat opstarten en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord.

Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is van verzoekster zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM;

Dat er bovendien het continue levensgevaar is in hoofde van haar zoon D..

Dat in dit verband ten volle de jonge leeftijd van de kinderen van verzoekster dient in rekening te worden gebracht, én de zware stapelingsziekte waaraan één van deze kinderen lijdt, waarbij het totaal tegenaangewezen dat ook gedurende langere tijd zouden gescheiden zijn van hun moeder, en anderzijds het ook niet aangewezen is dat het leven van het kind D. op het spel wordt gezet door de lopende behandelingen te gaan onderbreken, waardoor een aanzienlijk risico ontstaat tot een nog vroeger overlijden..

De redenen die door verzoekster werden aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is verder totaal ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat het jarenlang verblijf samen met jaren -lange integratie, en het overlijden van één van de kinderen in België, én het feit dat diens broertje dezelfde stapelingsziekte heeft en hiervoor wordt behandeld, niet zomaar als een fait divers kan worden beschouwd doch wel degelijk bepaalde gevolgen gaat genereren en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat in casu het overlijden van het kind D. S. en de zeer slechte medische toestand van het kind D. S. wordt ingeroepen als humanitaire reden in hoofde van verzoekster, weze als reden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de terzake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, en niet zomaar kan geëist worden dat verzoekster het één en ander nog bijkomend gaat bewijzen, wel integendeel, uit de voorliggende stukken minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid zoniet dan alleszins een noodzaak tot grote voorzichtigheid in de beoordeling dienaangaande."

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur evenals een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’État de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat zelfs de afwijzing als asielzoekster niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België (zie o.m. jarenlange verblijf in België, overlijden van één van de kinderen in België, ziekte en behandeling van één van de andere kinderen).

Het feit dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekster heeft afgewezen, of nog deze van haar partner, doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing en het indienen van een aanvraag in België, zoals daar zijn het langdurig verblijf in België, de medegaande goede integratie en de moeilijkheden in het land van herkomst anderszijds

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden geweest zijn, dan nog zou een nieuwe beoordeling zich opdringen in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij tot op heden geen asielaanvraag van verzoekster heeft bekomen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Het gaat in dit verband zeker ook niet op om de zaken te gaan voorstellen alsof verzoeker zomaar de aanvraag in het land van herkomst zou moeten indienen.

Het is totaal onzinnig om verzoekster te verplichten de aanvraag op duizenden kilometers van haar huidige woonplaats en haar gezin te gaan indienen, terwijl anderszijds het beslissingscentrum terzake op enkele tientallen kilometers gelegen is van haar huidige woonplaats.

Dat verzoekster bovendien nu juist niet terugkan naar haar land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar al te gemakkelijk wordt van uitgegaan alsof verzoekster zomaar een aanvraag kan indienen in haar land van herkomst, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekster terug naar het land van herkomst zou zijn gegaan, zij zeker onmiddellijk problemen zal krijgen met de Russische autoriteiten en zelfs nooit de mogelijkheid zal hebben om enige aanvraag in te dienen en zekerlijk niet er op moet rekenen enige medewerking te bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien de recente gebeurtenissen in het land van herkomst, en meer specifiek in Grozny, waar op datum van 04.12.14 nog een grote aanslag plaatsvond door rebellen, waar dan door de autoriteiten zeer repressief op werd gereageerd, door het vernielen van alle huizen van familieleden van alle betrokkenen, en verzoekster zou moeten gaan naar dit gevaarlijke land van herkomst, en dit duizenden kilometers hier vandaan.

Dat de motivering die verwijst naar onredelijk moeilijke procedures / hypothesen dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat er verschillende negatieve Mensenrechtenrapporten zijn van ondermeer Amnesty International, zodoende dat het toch wel duidelijk is dat er ernstige problemen zijn in Tsjetsjenië.

En deze negatieve mensenrechtenrapporten kunnen thans niet zomaar aan de kant geschoven worden.

Dat het integendeel zo is dat de negatieve evolutie in de laatste maanden in Tsjetsjenië duidelijk aantoont dat er onmogelijkheid is tot terugkeer.”

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Onder dit middel wordt nogmaals artikel 3 van het EVRM aangehaald.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst moet indienen.

Dat evenwel de ingeroepen redenen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.” Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- de verzoekster sedert geruime tijd in België verblijft en ook hier haar toekomst wenst uit te bouwen.*
- Haar zoon D. S. hier gestorven is na een slepende ziekte*
- Haar andere zoon D. S. ook dezelfde stapelingsziekte heeft en hier intensief wordt behandeld en begeleid.*

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren niet enkel de situatie van verzoekster maar ook van haar gezin ten zeerste ontwricht wordt.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling, met misschien zelfs een gevaar voor het leven van D..

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de reeds aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het maar normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Verzoekster verwijst naar het feit dat er een zeer sterke band ontstaan is met België gezien het overlijden van haar kind D. en anderzijds de intensieve behandeling en begeleiding van het kind D..

Het staat vast dat als verzoekster thans gedwongen zou worden terug te keren naar haar geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging evenals een schending van artikel 13 van het EVRM in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het vierde middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolgung, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel, door recente gebeurtenissen ten zeerste verslechterd is.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voor -afgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om de redenen hoger vermeld de afwijzende beslissing inzake de aanvraag art. 9 BIS VW dient ongedaan gemaakt te worden;

Dat in dit verband ten overvloede dient gewezen op het feit dat door de Belgische overheid sterk wordt afgeraden om te reizen naar het land van herkomst, waarbij deze argumentatie a fortiori zich er tegenverzet om er langdurig te gaan verblijven.

Dat om dezelfde redenen ook het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden.

Dat een gebeurlijke uitvoering van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert in hoofde van verzoekster (zie aangehaalde elementen hierboven), en om deze reden tevens de schorsing van uitvoering der bestreden beslissingen wordt gevraagd.”

Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

4.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar verzoekster in het tweede en derde middel zich op een algemene wijze beroept op een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Verzoekster kan dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, buiten het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel die wel specifiek als middel worden aangevoerd en toegelicht. Dit middelonderdeel is derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

Wat de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging betreft, wijst de Raad er op dat de behandeling van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

4.3. Verzoekster voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht, wat *in casu* nazicht inhoudt van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.3.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

4.3.2. *In casu* heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekster ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen niet zou zijn aangeduid om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoekster lijkt aan te geven dat ze niet akkoord kan gaan met de motivering waarbij de door haar ingeroepen elementen (de duur van het verblijf in België, de goede integratie zoals onder meer het volgen van cursussen Nederlands en inburgering en maatschappelijke oriëntatie, het afsluiten van een huurcontract voor een duur van 9 jaar, sociale banden en werkbereidheid, schoollopende kinderen) niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Bovendien is de aanvraag *in casu* onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid zich geenszins opdringt.

4.3.3. In de mate dat verzoekster meent dat de vernietigde instructie moest worden toegepast door te verwijzen naar ‘criteria’ die ‘in andere dossiers’ worden gehanteerd, dient te worden benadrukt dat deze instructie van 19 juli 2009 is vernietigd door de Raad van State zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekster zich er niet op kan beroepen.

4.3.4. Waar verzoekster stelt dat de argumentatie betreffende haar betoog dat het indienen van een aanvraag in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, aan de kant wordt geschoven, stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing expliciet antwoordt op deze ingeroepen elementen en dat het niet kennelijk onredelijk is om te motiveren dat hier geen persoonlijke bewijzen zijn die deze bewering staven.

4.3.5. Aangaande de scholing van de kinderen van verzoekster stelt de bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Tevens stelt verweerder dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekster stelt daarentegen dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst. De kinderen zullen zich volgens verzoekster persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

De Raad wijst er echter op dat, aangezien verzoekster niet aantoont dat de kinderen bij een terugkeer naar de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, geen scholing kunnen krijgen, er van mag worden uitgegaan dat er niet noodzakelijk sprake hoeft te zijn van een onderbreking

of tenietgaan van de schoolloopbaan en het belang van de kinderen derhalve niet in gevaar is. De bestreden beslissing houdt immers geen gedwongen verwijdering van verzoekster in, zodat zij zelf de aangevoerde “zware en nefaste gevolgen” ingevolge de onderbreking van de scholing en dus de ingeroepen buitengewone omstandigheid, tot een minimum kan beperken, bijvoorbeeld door het einde van een schooljaar af te wachten. De Raad stipt aan dat de motivering van verweerder tevens spoort met de rechtspraak van de Raad van State die meermaals heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van (huidig) artikel 9bis van de vreemdelingenwet (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108 862).

4.3.6. Waar verzoekster stelt dat er geen rekening is gehouden met de medische toestand van haar zoon stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de medische elementen niet kunnen ingeroepen worden gezien dat de aanvraag van verzoekster op basis van 9ter van de vreemdelingenwet werd afgesloten. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster een dergelijke aanvraag tot machtiging om verblijf heeft ingediend, hetgeen overigens ook in de bestreden beslissing wordt vermeld en door verzoekster wordt bevestigd. Artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt bovendien hieromtrent dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

4.4. Artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ze moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

4.4.1. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift allereerst beperkt tot een algemene uiteenzetting omtrent de situatie in Tsjetsjenië en het risico dat ze zou lopen bij een terugkeer. Verzoekster haalt hierbij een aanslag aan te Grozny van 4 december 2014, maar de Raad stelt vast dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag van 3 juni 2014, zodoende kon en diende de gemachtigde daar niet op te antwoorden. Verzoekster verwijst verder naar verschillende Mensenrechtenrapporten, onder meer van Amnesty International, zonder echter deze duidelijk te specificeren. Ook hier stelt de Raad vast dat er van dergelijke rapporten geen sprake is in de aanvraag. Verzoekster voegt tevens een reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken toe aan haar verzoekschrift, dat tevens werd toegevoegd aan de aanvraag, waarbij een negatief reisadvies wordt gegeven voor onder meer Tsjetsjenië. De Raad wijst er op dat het reisadvies voor Belgen uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken een algemeen advies is bestemd voor Belgische reizigers

die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Dit advies is bovendien al te algemeen van aard om aan te tonen dat verzoekster in haar persoonlijke situatie en bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een behandeling riskeert te ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster derhalve geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten of bewijzen aanbrengt ter staving van deze algemene uiteenzetting en beweringen. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

4.4.2 Verzoekster haalt ook de medische toestand van haar kind aan, die lijdt aan een stapelingsziekte waaraan reeds een ander kind van verzoekster is gestorven. Het kind zou hier in België intensief worden behandeld en begeleid. Hiermee wordt er echter geen begin van bewijs aangebracht dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een ernstig en reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in hoofde van verzoekster. De onmenselijke of vernederende behandeling kan enkel toepassing hebben, mits bewijs, op het kind van verzoekster. Nu het verzoekschrift enkel in naam van verzoekster is ingediend en niet mede namens het kind, toont verzoekster bijgevolg niet aan dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Waar verzoekster zich tevens beroept op artikel 13 van het EVRM wordt erop geduid dat gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

Verzoekster roept een schending in van artikel 3 van het EVRM doch uit het voorgaande blijkt dat verzoekster *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst. Derhalve kan artikel 13 van het EVRM niet meer dienstig worden ingeroepen.

4.6. Wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat dit verdragsartikel niet werd aangehaald in de aanvraag van 3 juni 2014, zodoende kon en diende de gemachtigde daar niet op te antwoorden. Los daarvan, toont verzoekster *in casu* bovendien niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om in het land van herkomst of elders een gezinsleven te leiden. Ook toont verzoekster niet aan dat de opgebouwde sociale relaties, van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

4.7. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De bestreden beslissing betreft *in casu* geen vrijheidsberovende maatregel. Dit middelonderdeel kan aldus niet dienstig worden ingeroepen.

4.8. Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt aangezien het bestuur, nadat was vastgesteld dat er door verzoekster geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, en er dus geen andere opties of belangen aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die minder nadelig voor verzoekster zou uitvallen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS